

Nr 286.

Af herr **Martin**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förändrade grunder för tillgodogörande af kronans jakt rätt.

3:e momentet i den kungl. propositionen om tillgodogörandet af kronans jakträtt medgifver den bevakande personalen — till hvilken kategori äfven kronojägarna höra — vid skogsstaten rätt att idka jakt efter skadliga djur samt, med domänstyrelsens på särskilda skäl och begränsad tid lämnade tillåtelse, äfven efter annat vildt eller arter däraf.

Denna domänstyrelsen medgifna rätten att endast i visst fall tillåta den bevakande personalen vid skogsstaten att idka jakt jämväl efter matnyttigt villebråd kommer helt säkert att å flertalet platser i praktiken blifva liktydigt med förbud. Men ett förbud för exempelvis kronojägarna att för eget behof idka jakt efter smärre matnyttigt vildt synes mig vara väl hårdt mot denna personal af skogsstaten, på samma gång som en orättvisa, då ju hela den förvaltande personalen har denna rätt.

Såsom skäl för förbudet anföres i den kungl. propositionen kungl. domänstyrelsens yttrande öfver kronojägarnas anhållan i förevarande fall, hvori det bland annat heter: »Skulle kronojägare erhålla med jägmästare likställd rätt till jakt å matnyttigt vildt å kronoskogar inom bevakningsdistriktet, kunde det däremot befaras, att, särskildt där bevakningstrakten endast omfattade en eller annan jämförelsevis liten kronoskog, vildtstammar komme att alltför hårdt beskattas, och att, om kronojägaren vore å skogen bosatt, något, som oftast vore fallet, dennes tid blefve af jakt upptagen i större omfattning, än som med hans tjänstgöring i öfrigt vore lämpligt.»

Jag hyser dock en motsatt uppfattning, ity att intresset för att skydda

villebrådet enligt mitt förmenande naturligen skulle blifva större, därest dessa kronojägare hade ett eget intresse att bevaka, nämligen intresset af att hålla villebrådsstammen stark å de marker, där de hade rätt att i någon mån beskatta densamma. Att kronojägarna mera än andra jakt-rättsinnehafvare skulle särskildt hårdt beskatta vildtstammen förefaller mig därför osannolikt.

Vidare skulle enligt de i kungl. propositionen åberopade sakkunniges mening en dylik medgifven rätt kunna innebära en fara därför »att skogsbetjante, om de annat än i undantagsfall erhöle tillåtelse att idka jakt efter nyttigt vildt, drages ifrån sitt hufvudsakliga åliggande för att hängifva sig åt jakt såsom sport och näringsfång». Det synes mig dock, som om denna fara alltjämt kvarstår, så länge icke förbud kan utfärdas för kronojägare att söka sig jaktmarker å annat håll. I öfrigt är jag lifligt öfvertygad om att dessa farhågor äro betydligt öfverdrifna. Ty därest rättigheten för kronojägarna att idka jakt jämväl efter matnyttigt mindre vildt inskränktes till att omfatta endast hvad som behöfdes för eget behof, tror jag därigenom en garanti är vunen för att jakten i detta afseende icke kommer att urarta vare sig till sport eller såsom näringsfång.

Dock synes det mig riktigt, att, därest i något fall missbruk det oakadt skulle ske i fråga om den medgifna rätten, domänstyrelsen skulle äga rätt att förbjuda den kronojägare, som gör sig skyldig härtill, all vidare jakt efter annat vildt än skadedjur å kronoparker.

På grund af hvad som anförts hemställer jag vördsamt,

att kronojägarna må tillerkännas rätt att å de statens skogar, som stå under deras bevakning, idka jakt efter skadliga djur samt äfven smärre annat vildt, det senare dock endast för husbehof.

Samtidigt anhåller jag, att, därest denna min hemställan bifalles, vederbörande utskott måtte formulera denna punkt.

Stockholm den 16 april 1912.

Karl Martin.